

2012. December 28., Péntek 05:09

Az őrült

Írta: Orosházi Ferenc

Értékelés:

(20 szavazat)

- **– Vegye tudomásul, hogy maguknak semmi joguk nincs már ebben az országban, feleslegesen töri magát. Elvettük azt már maguktól, legyőztük a buta népüket, mert annyi eszük sem volt, hogy észrevegyék, mi folyt itt évtizedeken keresztül a háttérben. Bevezettük a demokráciának elnevezett totális uralmi rendszert, amit a magukfajta ostoba barmok szabadságnak hittek. Nem ismerték fel, hogy a mindenkori jelöltet állító a hatalom. Vagyis a miénk. Azé, aki megmondja, kire lehet szavazni, és persze kire nem. Gondolhatja, hogy soha nem maguk közül kerültek ki a döntéshozó pozícióba kerülők!**

Az őrült

– Nővérke!

– Igen, doktor úr!?

– Mi van azzal a bolonddal, akit a gyűlésről hoztak be a feketekabátosok?

– Nyugodt, nem kellett kényszerítő eszközt alkalmazni meg begyógyszerezni. Csak egy kis hideg fürdőre volt szüksége, mert a feketékre nagyon ki volt akadva. Megkapta, lelocsoltuk, úgy, ahogy volt, ruhástól. Az megtette a hatását, lenyugodott. Most csurom víz.

– Adjon rá valami szárazat és hozza be. Az az ukáz a Cégtől, hogy foglalkozzak vele mihamarabb. Tudni akarják, átformálható-e az agya. Lehet-e használni a Cég érdekében. Látni akarom. Az a hír róla, hogy elfajzott, beteg nemzeti gondolkodása van.

– Nem tudok adni neki semmilyen öltözetet, nincs már itt a raktáros, letelt a műszakja, elment haza.

– Adjon rá az én orvosi ruháimból egy nadrágot meg egy köpenyt, és kísértesse be.

– Mától van új felvigyázó, most tanítanak meg neki néhány dolgot. Egy negyedóra múlva tud jönni, de behozom én, főorvos úr. Nem egy veszélyes alak, majd meglátja.

– Adjon rá szárazat, nehogy tönkretegye a vizes rongyaival a bútorzatomat, és hozza be! Azért legyen vele óvatos! Közben szóljon az őrnek, hogy ha már végzett az eligazítással, jöjjön be ide az irodába.

Kösse a lelkére, hogyha egészség üt az óra, fogja a beteget és vigye a helyére. Nem akarom, hogy elcsússzak ezzel a kezeléssel, mert aztán időre kell még mennem ma valahova.

– Úgy lesz, doktor úr!

Tíz perc múlva egy ötven év körüli, közepes testalkatú, egyenes tartású férfiembert terelgetett a nővérke maga előtt pár lépéssel, a pszichológus szobája felé. Hangtalanul, nyugodt léptekkel közeledtek az áttetsző üvegezéssel ellátott ajtó felé. A frissen vasalt fehér nadrágos, köpenyes megállt az ajtó előtt. Megvárta, amíg a nővér kinyitja azt előtte. Belépett, megállt a szoba közepén. Felemelt állal, büszkén nézett az előtte megnyilvánuló pökhendi jelenségre.

Az orvos végigmérte tekintetével. Írigykedve állapította meg magában, hogy a saját munkaruházata tökéletes harmóniában volt a bekísért illető egyéniségével. Csak a saját bal lábán kibomlott, lógó cipőfűző rontott némileg az összhangon. Rögtön látta, hogy a vele hasonló korabeli, és szinte ugyanolyan testfelépítésű beteg semmiféle veszélyt nem hordoz rá nézve. – A ráartiságát meg megtöröm pillanatok alatt, gondolta magában, elmagyarázom neki a leckét, ne gondolja azt, hogy bármilyen esélyük lehet.

– Nővérke, maga is elmehet haza, de szóljon a felvigyázónak, jöjjön be, amint teheti.

– Úgy lesz, doktor úr, viszontlátásra!

– Hallom, nem tetszik magának a fennálló politikai rendszer? – fordult a betegként behozott emberhez lekezelően, fölényének teljes tudatában.

– Nincs, ami tetsszen rajta, mert igazságtalan, velejéig romlott – válaszolt nyugodt, tisztán hallatszó, mély hangján.

– Üljön le! – mutatott a vele szemben lévő fotelre. Beszélgetni fogunk!

A férfi fesztelenül helyet foglalt a felkínált ülőalkalmatosságon, és leplezetlen érdeklődéssel nézte, amint a szobaparancsnok leveti magát a másikba.

Kopogtattak.

Mindketten érdeklődve odakapták a fejüket.

– Tessék! – dörrent fel éles, parancsoló hangon a pszichológus.

Nyílt az ajtó, az őr volt. Nagydarab, behemót figura lépett be. Semmitmondó tekintetéből nem sok értelem sugárzott. Látszott, hogy nem az agyával kereste kenyerét. Szó nélkül megállt, közvetlen az ajtó után, ahogy betette azt maga mögött. Kissé terpesztett állásban, maga előtt összefonta a kezeit, majd mozdulatlaná merevedett, mint aki megfagyott. Nézett ki a fejből, mint aki nem lát, nem hall.

– Szóval azt mondja, velejéig romlott – fordította figyelmét a pszichológus a vele átellenben ülőre, nem törődve többet az újonnan érkezettel. Elmondom magának, hogy nem is az ilyen ostoba, idealista agykárosultaknak van fenntartva ez a világ, mint maga, meg azoknak a félkegyelműeknek, akik egységről meg testvériségről, közös teherviselésről, becsületes munkáról meg egyéb zagyvaságokról papolnak – folytatta enyhén emelkedett hanggal megkezdett mondókáját a pszichiátriai intézet jeles képviselője.

Majd így folytatta:

– Vegye tudomásul, hogy maguknak semmi joguk nincs már ebben az országban, feleslegesen töri magát. Elvettük azt már maguktól, legyőztük a buta népüket, mert annyi eszük sem volt, hogy észrevegyék, mi folyt itt évtizedeken keresztül a háttérben. Bevezettük a demokráciának elnevezett totális uralmi rendszert, amit a magukfajta ostoba barmok szabadságnak hittek. Nem ismerték fel, hogy a mindenkori jelöltet állító a hatalom. Vagyis a miénk. Azé, aki megmondja, kire lehet szavazni, és persze kire nem. Gondolhatja, hogy soha nem maguk közül kerültek ki a döntéshozó pozícióba kerülők!

– Mondja, miért látja szükségesnek a maguk csodálatosnak, demokratikusnak hívott rendszere, hogy csak és kizárólag más emberek munkáján élőködve, a természet kincseit a végtelenségig kizsigerelve, azt tönkretéve élhetik le Önök az életüket? – kérdezte mély rezgésű hangján a bolondként kezelt ember.

– Mert ez nekünk jár! Mert mi vagyunk a kiválasztottak! – csattant fel a pszichológus hangja, és mi vagyunk azok, akik képesek vagyunk működtetni tökéletesen az egész világot. Magának fogalma sincs, mennyi mindent kell figyelembe venni ahhoz, hogy ne tudjanak belekontárkodni hozzá nem értő primitív, bugyuta lények a dolgainkba. Elmagyarázom magának a leckét. Jól figyeljen, hátha megjön a józan esze, és ténylegesen a társadalom, vagyis a mi hasznunkra lehet.

Na, nézzük. Ha a látókörünkbe kerülnek olyan egyedek, mint például maga is, aki olyan szervezetekkel ápol kapcsolatot, amely nem a mi irányításunk alatt áll, haladéktalanul likvidálni kell. Persze a likvidálás nem minden esetben célravezető, mert könnyen mártírrá válhat az illető, ami részünkről megengedhetetlen. Az ilyen embereknek állami megbízást kell adni, mégpedig úgy, hogy amit ellenünk tesz, azt a mi utasításunkra, a mi igényeinknek megfelelő módon tegye. Szükség van arra, hogy azt higgye a tudatlan tömeg, hogy van, aki az érdeküket szolgálja. A fenntartandó nyugalom érdekében szükség van a színjátékra, a fejekben lévő gőz leeresztése céljából.

Vagy. Az általunk irányított pártok vezetését és tagságát szigorú ellenőrzés alatt kell tartani. Az arra kiképzett szakértőink pontos választ adnak arról, hogy ki milyen mértékben megvesztegethető, ki milyen mértékben zsarolható, ki milyen módon fenyegethető, és ki az, aki teljesen a mi oldalunkra

átállt egyén, aki élvezetből is elárulja sajátjait. Na, ezek a leghasználhatóbbak számunkra, és mi meg is becsüljük ezeket a ganékat, legalábbis ideig-óráig. Remélem, jól figyel.

Ha azonban, valami véletlen folytán, mégis összeverődne egy, nem az általunk vezérelt csoportosulás, akkor egy csokorba kell gyűjteni ezeket a hőzöngő hazafiakat. Leváltott, majd általunk delegált vezetés mellett, egy helyben topogásra, semmittevésre kell kárhozatni őket. Más szükséges esetben azonnal rágalomhadjáratot kell indítani ellenük. Akár úgy is, hogy a saját sírhelyeinket, emlékműveinket gyaláztatjuk meg, aztán persze rájuk fogjuk, vagy tüntetést szervezünk számukra, ahol a beépített embereink hathatós közreműködése eredményeképpen pillanatok alatt köztörvényes bűnelkövetőket, más néven csőcseléket csinálunk belőlük. Ezután, erre való hivatkozással, bíróság elé citáljuk a hangadókat, ahol aztán a mi bíróságunk, megfelelő hírveréssel, médiatámogatással, jogerősen sokévi börtönbüntetésre elítéli őket mint gonosz terroristákat.

Aztán. Ügyelni kell arra is, hogy az általunk megalkotott törvények, rendeletek, határozatok megfelelően pontatlanok legyenek, egymásnak ellentmondjanak. Ennek okán, a majdnem kizárólagosan közülünk kikerülő ügyvédi kart folyamatosan eltartatjuk a gyarló néppel, mert állandóan szükség lesz munkájukra. Továbbá pontosan informálódhatunk ügyvédek védenecinek legtitkosabb dolgairól.

Az irányításunk alatt lévő rendfenntartó erők vezetőinek megengedett bárminemű bünszervezet fenntartása és működtetése. Persze, tudnunk kell róla, hogy le tudjuk venni a tevékenységből származó haszon nagyobb részét, de ugyanakkor a rendőri vezetők minden egyes eleme zsarolható kell legyen, mert így a sarokban lehet tartani őket.

Bizonyos néprétegeknek mindent megengedünk az ellenfelünk rovására. Azok elvégzik helyettünk a piszkos munkát. Persze, aztán nekik sem lesz jövőjük ebben az országban, de ezt ők aztán végképp nem látják át.

A közhivatalokba elbutult, ostoba, rosszindulatú személyeket kell középvezetői pozíciókba ültetni. Egyes ügyekkel több osztálynak, alosztálynak és csoportnak kell foglalkozni, de úgy, hogy döntést egyik se tudjon hozni a másik jóváhagyása nélkül. Semmiképpen nem engedhető meg az olajozott működésük. Így tudtuk elérni, hogy semmilyen hivatal ne legyen hatékony az országunkban, ha az nem a mi fajtánk érdeke.

A rabszolgatartás alaptétele, hogy minden, határon belüli mezőgazdasági termelést vissza kell szorítani, tevékenységét veszteségessé kellett tenni. Így az, magától, szinte észrevétlenül, kihalásos módon elsovadt.

Az ipart, ha már tönkretettük, nem szabad hagyni, hogy ismét talpra álljon. Nincs munka, nincs pénz, nincs megélhetés. Csak annyi, amennyi a zsebünkbe vándorló közterhekre elegendő. Egyáltalán nem sírunk azokért, akik más országokban képzelik el jövőjüket. Hadd menjenek, annál kevesebben vannak, nem zavarják köreinket.

Mesterségesen ki kell vonni a pénzt a gazdaság vérkeringéséből. A jogos járandóságok kifizetését is meg kell tagadni, a helybéli vállalkozókat el kell lehetetleníteni, ki kell véreztetni. Amennyiben perekre kerül sor, úgy ügyvédek megint jól járnak. Hirdetni kell a fizikai munka alantas jellegét. Csak a mi kezünkben lévő szolgáltató- és szórakoztatóipar működjön kedvünkre, mert így mi dönthetjük el, kinek adjunk munkát, ezáltal némi élelmet. A cserekereskedelem, a kaláka munka szigorúan tiltott. Ez a tevékenység kieshet az ellenőrzésünk alól, és így elmarad a jogos hasznunk, nem érvényesülhet felügyeletünk.

Mondanom sem kell, annyira természetes, hogy az írott és elektronikus média minden jelenleg ismert formája, tulajdonlasi szinten a kezünkben van, és nem is kerülhet ki onnan semmilyen körülmények között. Mint tudjuk, a médiából jövő hír szent, és a sok balga el is hiszi, amit onnét hall. Hozzáértésünkkel, magas fokú intelligenciánkkal, ezekkel az eszközökkel a kezünkben azt teszünk a képzetlen tömeggel, amit csak akarunk.

Minden tudományos kutatóintézet fokozott felügyeletet igényel. Minden egyes, gazdaságilag jelentős találmány kizárólag a mi fajtánk fejéből pattanhat ki. Ha nem lehetséges az eltulajdonítás, az ötletgazdát örökre el kell némítani. Nem lehet más sikeres semmilyen téren, mert esetleg csorbulhat a nagyszerűségünkbe, legyőzhetetlenségünkbe vetett hit.

A megélhetéshez szükséges valamennyi közmű – így az ivóvíz, energia, szennyvízelvezetés – saját fajtánk tulajdonlásában tartandó. A szolgáltatás ellenértékének mértékét állandóan az elviselhetetlenség határán kell tartani. A felhasználó így kénytelen állandóan rettegni attól, mit hoz a holnap. A létbizonytalanság a rabszolgasorsban tartás fontos eszköze. Ezért az egyénnek a közműhálózat bármely rendszeréről való lekapcsolódása nem megengedhető, aki még nincs benne, bevonandó.

A gyógyítás természet adta módszereit szigorúan tiltani kell. Nevetséges kuruzslásnak kell beállítani a természetgyógyászatot, és végső soron, ha kell, be is lehet tiltani. Kizárólag a tulajdonunkban lévő gyógyszergyárak által forgalmazott orvosságok nyújthatnak átmeneti javulást állapotukban. Tudja, a haszonnak kell a szem előtt lebegni, mindenáron. Az a fejlődés, a növekedés motorja; nem számít, hányan, milyen szenvedések árán teszik hozzá a magukét, csak gyarapodjunk a haszon által, csak gyarapodjunk, gyarapodjunk.

Az alantas népség élelmiszerét olyan módon kell üzlethálózatainkon keresztül az asztalukra tenni, hogy az soha ne lehessen friss, pláne nem egészséges. Hirdetni kell a konzerv és a fagyasztott áruk, a gyorskonyha nagyszerűségét. Így kellő mennyiségű mérgező vegyi anyagot juttathatunk tartósítószer címén a szervezetükbe. Ezáltal ismételt, jelentősen növelhetjük gyógyszergyártó iparunk hasznát is.

Az ország gazdaságát és a magánszemélyeket visszafizethetetlen kölcsönökbe kell kergetni, csalogatni. Amikor ez megtörtént, olyan gazdasági körülményeket kell teremteni, hogy képtelenek legyenek a kölcsönüket visszafizetni. Ezáltal az erősebb példányok bérlökké válhatnak saját otthonukban, a gyengébbek mehetnek az utcára. Az így felszabadult ingatlanok kisajátíthatók a világ más részein élő, de ide betelepülni szándékozó fajtatestvéreink számára.

Felállt a helyéről, megkerülte a fotelt, amiben ült, és a háttámlájára támaszkodva, emelt hangon, kioktató stílusban folytatta mondandóját:

– Nekünk adatott meg, hogy uraljuk a földet. Mi vagyunk képesek a pénzt – mint hatalmi eszközt – megfelelően használni, az alsóbbrendű tömegek megfelelő irányítása érdekében. Mihez kezdene a tanulatlan, alulképzett népség a helyes útmutatás nélkül?

– Talán szabadon élhetnének, a valódi életfenntartáshoz felesleges, csak a hatalom érdekeit szolgáló megkötöttségek nélkül – válaszolt a másik fotelben ülő a tulajdonképpeni költői kérdésre.

– Ugyan már, az alárendeltek csak arra kell használni, amire valók. Igásállatként. Dolgozzanak reggeltől estig. Ne legyen más gondjuk, mint a megélhetés. Az élet magas szintű élvezete nem nekik való. Az nekünk, kiválasztottaknak jár, mert így rendeltetett.

– Ha mindenki, ha csak egy keveset is, de becsületesen dolgozna, és nem azon fáradozna, hogy a másikat különböző pénzügyi trükkökkel vagy akár tevőlegesen is meglopja, kizsákmányolja, kifossza, kirabolja, paradicsomi állapotoknak megfelelően élhetnének mindahányan itt, ezen a csodálatos bolygón – próbálkozott egyszerű szavakkal részt venni az utcai ember a beszélgetésben.

– Azt mondja, hogy mi ténylegesen dolgozzunk? – üvöltötte a főorvos. – Két kézzel, a saját két kezünkkel? Netán büdös paraszt módjára túrjuk a földet? Egyáltalán, hogy juthat ilyen az eszébe? – az egyik kezét ökölbe szorítva felemelte a levegőbe, hogy nyomatékot adjon a hangjának a fotel mögül. Mit gondol, minek tanulunk mi egy életen keresztül? Mi adjuk a mindenkori politikai elitet, mi vagyunk a legképzettebb bankárok, tőzsdések és egyéb pénzügyesek, kereskedők. Közülünk kerülnek ki a legsikeresebb jogi szakemberek, a jog minden ágazatában, és mi vagyunk többek között a legjobb színészek is. Mi tudjuk a legprofibb módon kihasználni a számítástechnika előnyeit, utolérhetetlen a konspiratív képességünk, és mi gyártjuk a világon a legnagyobb fegyvereket.

– Higgye el, ha a felsorolt szakmák képviselői egyik napról a másikra eltűnnének, a világ észre sem venné a hiányukat. Rögtön normalizálná a dolgozó emberiség számára a helyzet, minden téren – vetette közbe a kioktatót.

– Áhá! Kibújt a szög a zsákból, a kis fasiszta fajgyűlölő! Szóval maga vágóhídra, mi több, gázkamrába küldene bennünket, mindahányan vagyunk, azért, mert okosabbak és képzettebbek vagyunk maguknál? Szóval, ilyen a maguk híres emberszeretete? Ezért ilyen gyalázatos ez a világ! Maguk miatt! Nincs az égvilágon semmi megértés, tolerancia. És még maguk áradoznak egységről meg a mások elfogadásáról! Az ilyen semmirekellő alakok miatt nincs és nem lesz nyugalom ebben a társadalomban sosem! De ne aggódjon egy cseppet sem – ordította torkaszakadtából, habzó szájjal –, megvannak a megfelelő eszközeink és módszereink, hogy véget vessünk az irányunkba vetített mérhetetlen gyűlöletüknek. A georgiai obeliszkre fel is írtuk – nem mondhatják, hogy nem szóltunk előre –, hogy nincs szükségünk több mint 500 millió rabszolgára, akik majdan kiszolgálják igényeinket. Megépítettük bunkereinket szerte a világon, mi biztonságban leszünk. Jöhet a háború, amiben egymásnak engedünk benneteket, koszos kis férgek, ahogyan tettük eddig is, csak kisebb hatékonysággal, mint ahogyan most lesz.

A mondat végére, mint egy varázsütésre, megszólalt a falóra. Egészét ütött. Az ő hatalmas, öles karjaival, lapát méretű tenyereivel szó nélkül összenyalábolta az őrlöttet, és egy pillanat alatt kipenderítette az ajtón.

A fehérköpenyes a távozók után nézett. Szája szegletében megjelent egy kis szájalommal vegyített kaján mosoly. Lehajolt, bekötötte a bal lábán kioldódott cipőfűzőjét, és kiment az ajtón. Igyekezett kifelé az épületből. Sietős dolga akadt. Mennie kellett azt a sok, még szellemi kómában leledző nemzettestvérét felébreszteni, illetve – a regnáló uralmi rendszer szerint – megbolondítani őket.

Kifelé menet még hallotta az átszűrődő zajokat és a felvigyázó öblös hangját:

– Hát persze, hogy te vagy a főorvos, meg Napóleon, meg Mózes is te vagy! Na, eridj a helyedre, te egyketted kegyelmű!

Dörögve, csikorogva csapódott be valahol egy nehéz ajtó.

A fehérruhás képtelen volt nyugodtan élni ebben a tökéletesnek hazudott, de a saját értékítélete szerint élni, paraziták által uralt, nem az emberi lény valódi természetéhez igazodó világban.

Szaporán szedte lábait.

– Talán nem lesz késő, és tehetek még valamit – gondolta magában.

Kiskunlacháza, 2011. december

Orosházi Ferenc
a Zászlós,
a Magyar Nemzeti Hadsereg tisztje

Forrás: csomafalviszekelytanacs -
Gyergyocsomafalva <http://groups.yahoo.com/group/csomafalviszekelytanacs/message/1413>
Megjelent: **2137** alkalommal